

“Létezik igazság? Mi az igazság? Van Isten? Ha igen, akkor ki Ő és mit akar?” Ezen és hasonló kérdéseket feszegettem fiatal éveimben, amiknek válasza felől fogalmam sem volt, és senki más sem tudott választ adni rájuk. Némelyek abszolút állították, hogy nincsen abszolút igazság vagy Isten, míg mások kikövetelték maguknak, hogy tudják biztosan, hogy semmit nem lehet biztosra tudni. Sokan nem tűntek túl érdekeltnek e téma kapcsán, csak a saját maguk dolgával kívántak törődni. Mindazonáltal, 1995 októberében, első éves hallgatóként az egyetemen, megtaláltam Azt, aki maga az Igazság; békére és öröme találtam az élet értelmében.

Gyermekként nagyon bizonytalan elképzeléseim voltak Istenről. Mivelhogy egy nem keresztény családban nőttem fel, úgy gondoltam, hogy az ember alapvetően jó, és Isten (ha egyáltalán létezik) elfogad mindenkit, aki próbál jól cselekedni, és talán mindenkinek meg is bocsát attól függetlenül, hogy milyen életet élt. Úgy tanították, hogy a Biblia, mint minden más vallásos könyv, egy olyan irodalmi mű, amely tele van szimbólumokkal, így tehát nem szenteltem túl sok figyelmet rá. Barátok és a média hatására az „újjászületett” fogalmat határozatlanul a „fura fanatikus-sal” asszociáltam, de mivel semmi személyes ismeretségem nem akadt egy „fura” kereszténnyel sem, és még csak semmilyen irodalmat, prospektust sem kaptam tőlük, így nem mentem tovább e dologban. Lényegében Isten neve csupán káromkodásként fordult elő a környezetemben.

Körülbelül tizenkét éves voltam, amikor eldöntöttem, hogy templomba fogok járni. Minden vasárnap húsz percet gyalogoltam, hogy a helyi katolikus templomba érjek, ahova hűségesen jártam mígnem az egyetemre kerültem. Habár szerettem a templomban lenni, énekelni az énekeket, mégsem tudtam biztosan, hogy egyáltalán létezik-e Isten. Az ateizmus állításait tehát nem zártam ki, sőt, benem volt a félelem, hogy a vallás csupán egy kulturális hagyomány, ami egy kedves, de hamis illúzió és végtére mindennek vége a halál, az életet azonban így, Isten nélkül igazságtalannak és értelmetlennek láttam. Isten jelenlétére vágytam és úgy imádkoztam, vajha megszűnne ez a bizonytalanság és helyét az igazság valódi és szilárd ismerete venné át.

Történt később, hogy otthon egy érdekesen díszített Bibliát pillantottam meg, gyöngyházbevonatú külsővel és arany borítású oldal szegéllyel; édesanyám kapta ajándékba pár évvel ezelőtt. Úgy gondoltam a Biblia lehet a megfelelő forrás, ha Istent kívánom megtalálni, így hát letöröltem róla a port, az ágyam mellé raktam és elhatároztam, hogy minden este lefekvés előtt olvasok belőle egy fejezetet.

Mózes első könyvénel kezdtem, és mindennap olvastam a Bibliát és imádkoztam a középiskolás éveim során. Minél többet olvastam, annál több és több kérdés maradt megválaszolatlanul. Egyre csak láttam Isten törvényének természetét, a bűn egyetemes elítélését (ami nem csak az „igen rossz” dolgokat jelentette, hanem az Isten törvénye ellen való bármilyen fokú vétet), továbbá az Isten abszolút szentségét, és az Ő teljes elkülönülését minden nem tökéletesen tiszta és igaz dologtól.

Nemsokára rájöttem, napi egy rész olvasásával sohase fogok az Új Testamentumhoz érni, így hát elkezdtem azt is olvasni. Jézus Krisztus élete és munkássága egyszerűen lenyűgözött és magától értetődően világossá vált számomra. Akik akkoriban hallották Őt beszélni azt mondták Róla, hogy: „**Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!**” (János 7:46) Ezzel egyet kellett értenem. Fontolóra vettem, hogy a Biblia talán több mint egy könyv tele aranyos történetekkel; az egyetlen, igaz Isten kijelentésének hiba nélküli lejegyzését véltem általa felfedezni. Visszahatásom a Biblia kapcsán szöges ellentéte volt azon érzelmeknek, ami a hindu vallás legszentebb könyve, a Baghavat-gita vagy az iszlám Korán olvasása révén formálódott meg bennem. Számomra összehasonlíthatatlanok bizonyultak voltak a Bibliával, így elvettem minden olyan gondolatot, miszerint azok állításai bármiféle természetfeletti kijelentés vagy igazság lennének.

Elkezdtem tehát a Bibliát úgy olvasni, mint Isten Szavát. Sokkolóan hatott rám a bennfoglalt törvények szigorúsága, ugyanakkor viszont egyben ámulatba is ejtett. Olvastam a Hegyi Beszédet, amiben Krisztus többek között arról is prédikált, hogy a harag a szívben olyan, mint a gyilkosság bűne (Máté ev. 5:21-22), és hogy „**valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében**” (Máté ev. 5:27-28). Hallottam amint mondja: “**Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is... Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket.**” (Máté ev. 5:39. 44), valamint hogy: “**Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes**” (Máté 5:48)! Kijelentette továbbá, hogy e törvények nem csupán üres közbeszéd, Isten mércéi azok, amik szerint engem ítélt. Azt mondta: „**hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok (koruk legvallásosabb és legerkölcösebb emberei), igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába**” (Máté 5:20). Figyelmeztetett, hogy: “**... ha a te jobb kezed megbotráncoztat téged,**

vágd le azt és vedd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehehnára (pokolra) vettessék” (Máté 5:30). Láta e törvények igazságosságát, elutasítottam minden humanisztikus és ateista oktatást, amikben középiskolai éveimben részesültem, és egyre vallásosabb lettem.

Ezt a vallásos életmódot átmentettem az egyetemre való kerülésem utáni időszakra is. Mindez 1995-ben kezdődött. Minden étkezés előtt és után imádkoztam, napi szinten olvastam a Bibliát és azon voltam, hogy az olvasottak szerint éljek, ki se hagytam egy misét sem soha. A másokkal folytatott viták, beszélgetések által a Bibliához való elkötelezettségem is csak nőttön-nőtt, amint láttam más vallások és filozófiák képtelenségét, hogy összefüggő és meghatározó érveket hozzanak fel maguk részéről a Biblia ellen.

Mivel kitűnt a Bibliából az is, hogy Isten tökéletességet követel meg, próbáltam megtartani a parancsolatokat a tőlem telhető legjobban. Mindazonáltal nagyon elcsüggesztett az a tény, hogy erre én képtelen vagyok. Azon szent parancsolatok betartása bizonyultak a legnehezebbnek, amik a Hegyi Beszédben hangoznak el, és szinte semmi reményem nem volt erre, miközben tisztában voltam azzal is, hogy a bűn – a törvény áthágása – büntetése a halál és pokol. Beismertem, hogy a saját magam erőlködése hiábavaló és gyümölcstelen. Noha megvallottam bűneimet rendszeresen, de miközben megvallottam őket, a legnagyobb parancsolatot szegtem meg: “**Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.**” (Máté 22:37), valamint vétettem a második legnagyobb parancsolat ellen is: “**Szeresd felebarátodat, mint magadat.**” (Máté 22:39). Még töredelmeimben is bünt észleltem magamban. Nyilvánvalóvá vált előttem, hogy bár mások engem jónak látnak, Isten előtt egy szörnyű bűnös vagyok, és soha nem tudnám bűneimet jóvátenni jó cselekedetek által, sem nem tudnám megváltoztatni a bűnre való hajlamosságomat. Minél többet vizsgáltam Isten elvárásait, annál inkább arra a következtetésre jutottam, hogy ha a Biblia Isten Szava, aminek parancsolatait be kell tartanom ahhoz, hogy a Mennybe jussak, akkor semmi esélyem nincs az üdvösségre.

Ez időben az egyetemen egy keresztény közösség alakult ki, akik különféle alkalmakat kezdtek tartani, amit én is elkezdtem látogatni. Ennek is köszönhetően később több egyetemi hallgatóval egyetemben én is meghívást kaptam egy nagyobb összejövetelre. Úgy döntöttem elmegyek annak reményében, hogy pár kérdésemre választ talállok. Odafele menet megkérdeztem útítársaimat a kocsiban, hogy mit gondolnak: milyen kapcsolata van a hívőnek a

törvénnyel? Válaszul a Galácia 2:16-ot kaptam, mely vers segítségével Isten megváltoztatta az életemet és örökkévalóságot. Az autó hátsó ülésén, a halovány fényben így olvastam: **“Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.”** Amint olvastam ezt a verset, Isten felnyitotta szememeit és egész lényemmel hittem Jézus Krisztusban és így megtértem.

Megértettem abban a pillanatban Isten módját az üdvösségre nézve, Jézusba vettem a hitemet, aki meghalt értem és helyettem, és megbocsátotta minden bűnömet. Öröm volt a Mennyben (Lukács 15:7.10) és öröm volt a szívemben is, ahogy végre felszabadultam a bűn ereje és büntetése alól. Megbékéltem Istennel és rájöttem, hogy az élet értelme megismerni és szolgálni Istent. Minden kételem a Biblia igazsága megismerésével eltűnt, mert Jézus megmentette az életem és új teremtményévé váltam Őbenne. (2.Korintus 5:17)

Ez esemény előtt már tudtam az alapvető tényeket, miszerint a Biblia Isten Szava, hogy egy Isten van három személyben (Atya, a Fiú, és a Szent Lélek). Tudtam továbbá, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, aki emberré lett, büntelen életet élt, majd meghalt a keresztfán, ahol bűnhődött a világ bűneiért. Ezután eltemetett, de feltámadt, majd felemeltetett a Mennybe és hamarosan vissza fog jönni. Tudtam azt is, hogy bűnös voltam és megérdemeltem a poklot, így vágytam arra, hogy megszabaduljak a vétkeimtől és megismerhessem Istent személyesen, ennek módját azonban nem láttam. Úgy véltem, hogy ahhoz, hogy engem Isten elfogadjon, sok jó dolgot kell cselekednem és a tökéletességre kell törekednem, ám erőfeszítéseim elégtelennek bizonyultak Isten mércéjéhez képest.

Amikor viszont a Galácia 2:16-ot olvastam, Isten megértésemre adta azon egyszerű igazságot, miszerint egy embert nem a saját jó cselekedetei mentik meg, hanem a Jézus Krisztus váltság műve, a keresztfán kifolyt vére az, ami tökéletesen elég, hogy kiengesztelje Isten méltán való haragját a bűnnel szemben. Ahelyett hogy folytattam volna hitvány próbálkozásaimat a Menny elérése érdekében, hitemet Jézus tökéletes és befejezett munkájába vettem, aki azért halt meg, hogy a törvénynek eleget tegyen helyettem. Szükségtelen volt azon vesződnöm, hogy elég jó legyek ahhoz, hogy elnyerjem az üdvösséget, ehelyett megbékéltem Istennel, mivelhogy Krisztus önkéntesen elérte ezt nekem az Ő helyettes áldozatával, ami elégségesnek

bizonyult és én erre támaszkodtam. Habár nekem semmi érdemem nincs az üdvösség megszerzésében, mégis tökéletesen álltam Isten előtt, Jézus igazsága alapján.

A Bibliában megörökített Efézus 2:8-10 szerint, **“Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”** Így, hogy Isten kegyelméből üdvösséget nyertem, nem csak igazi vágyam támadt az Istent való szolgálatra és megismerésre, hanem képesítésben is részesültem a bűn felett való győzelemre. Többet olvastam a Bibliát, mint valaha, és ezután olyan részek is világossá váltak, amik korábban ködbe burkolóztak előttem (1Korintus 2:6-16). Bűnöket, amiket már megtérésem előtt felismertem, de hatalmam nem volt felettük, most képes voltam abba hagyni. A Szent Lélek új szívet adott, új lelkiismeretet, így azokat a dolgokat, amiket azelőtt helytelennek láttam, most Biblia ellenesnek ítéltam, így kerültem őket. Egyetemi társaim is látták a változást úgy cselekedetekben, mint hozzáállásban.

Ami pedig a legjobb – ezzel a döntéssel magamévá tudhatam Krisztust, és vele mindent, amire szükségem van a földön és azon túl, az örökkévalóságra nézve. Az Igazság Szaván keresztül, megvilágosítván az Igazság Lelke által megtaláltam Jézus Krisztust, aki maga az Igazság és csupán az Ő megismerése tökéletesen megelégitett. Ahogy az idő múlt és növekedtem Krisztus ismeretében, csatlakoztam egy Bibliát hívő és gyakorló gyülekezethez, ahol szolgálom az Urat, ezáltal Jézus mindennap egyre csodálatosabb és tündöklőbb számomra.

Barátom, te hogy állsz e kérdéssel? Magadénak tudod már az Igazságot? Szeretnéd megismerni? Ujjászületté már?

Mukwonago Baptist Church
1610 Honeywell Road
Mukwonago, WI 53149
(262) 363-4197

www.faithsaves.net

Utazásom a hitetlenségből az igazságba

Az én nevem Thomas Ross,
ez az én történetem.